

Ogsaa en anden Ting havde begyndt at bringe stærk Bevægelse i Samlivet. Digtertrangen var brudt frem hos Hustruen. Og nu mødte, i endnu stærkere Skikkelse, Hindringen fra Barndommen og Ungdommen.

Var hun ikke Hustru og Moder? Burde en Kvinde forsumme sine nærmeste Pligter for en ukvindelig Ærgjærrigheds Skyld? Skriveri var i al Almindelighed upassende for en Kvinde, og det var uværdigt for den Kvinde, som havde en Hustrus Kald. Hun burde ikke søge en „Blaastrømpes“ Udmærkelser. Hun vilde maaske oven i Kjøbet blive en uheldig Forfatterinde, der kun gjorde sin Mand latterlig og Hjemmet uhyggeligt, uden dog at opnaa en eneste litterær Sejr.

Og saa kæmpede Ernst Ahlgren for anden Gang sin Frihedskamp, en haardere Kamp end den første, men sejrrig til sidst. Kunstnerpersonligheden havde nu fundet sit rette Udtryksmiddel og dermed ogsaa ny Kræfter til Selvhævdelse.

Her begynder Ernst Ahlgrens egentlige Livshistorie, og det er den, jeg i næste Hæfte vil prøve at skildre.

(Fortsættes i næste Hæfte.)

Ellen Key.

Fællesraadighed eller Særeje.

Fru Nørlund har i forrige Hæfte (S. 13) fremsat 2 Indvendinger mod mit „Forslag“ i Novemberhæftet (1888, S. 275) eller vel rettere ikke mod Forslaget men mod den Lovordning, jeg i Forbigaaende har vedkjendt mig som den, der efter mit Skjøn vilde være den „ideale“, nemlig *dels* at den er i „Strid“ med Forslaget, navnlig dets § 1, *dels* at den i og for sig ikke er saa „ideal“ eller ønskelig, som jeg tror. Maa jeg dertil svare følgende:

„Striden“, der jo skulde bestaa i, at jeg ved denne Bestemmelse i mit Forslag om Hustruens Formuemyndighed anbefaler „Særraaden“, medens jeg som mit Ideal opstiller Fællesraadighed — beror paa en Misforstaaelse.

Det var nu ikke i og for sig Bevis paa, at enten mit For-